

[H. P. Hansen.]

Udvalg, at dertil var der ikke nogen Trang, og at man ikke skulde paalægge Kommunerne en saadan Udgift, som man ikke foreløbig mente var nødvendig. Men for de Kommuners Vedkommende, hvor man ønsker at oprette Fødehjem, gives der i Forslaget Regler for disses Indretning og for Betalingsvilkaarene.

Der er i det foreliggende Forslag indført en Række Bestemmelser angaaende Skolebespisning, som er tænkt at skulle afløse den nu bestaaende Lov om Skolebespisning. Det hedder i en af Paragrafferne, at enhver Kommunalbestyrelse skal drage Om-sorg for, at ubemidlede Forældres skole-søgende Børn, som lider under utilstrækkelig Ernæring, i Tiden fra November til Marts, disse Maaneder inklusive, vederlagsfrit erholder et Maaltid tilstrækkelig nærende varm Mad hver Skoledag. Der fastsættes nærmere Regler for, hvorledes denne Sag skal ordnes gennem Lærerraadet, Skole-lægen og det sociale Udvalg.

Det forekommer mig imidlertid, at disse Regler er for meget specificerede, jeg tror, hele Ordningen vil komme til at virke for tungt. Hertil kommer ogsaa, at det jo kun er i de færreste Kommuner, man har en Skolelæge, saaledes at man ikke overalt er i Stand til at indhente Skolelægens Erklæring. Jeg kunde meget ønske, at man i enhver Kommune havde en Skolelæge, jeg tror, det vilde være en udmærket Foranstaltning, og ogsaa en lønnende Foranstaltning, selv om den medførte en Udgift for Kommunerne. Jeg ved i hvert Fald, at flere Steder, hvor man har Skolelæge, har man været i Stand til at konstatere, hvilken mægtig Betydning det har, at Børnene bliver undersøgt af en Læge en Gang om Aaret. Men der kan jo sikkert uden Vanskelighed opnaas en saadan Ordning vedrørende Skolebespisning, at det hele ikke kommer til at virke særlig tungt.

Det foreslaas, at der af Staten hertil aarlig ydes 100 000 Kr., dog saaledes, at ingen Kommune kan faa mere end en Trediedel af sin Udgift refunderet; Resten af Beløbet afholdes af den paagældende Opholdskommune og er ikke Genstand for Refusion fra de andre Kommuner.

Med Hensyn til Bidrag til Børn, der er født udenfor Ægteskab, saa fastsættes dette Bidrag jo nu af Amtmanden og er derfor noget forskelligt i de forskellige Amter. Efter Lovforslaget er det Ministeren, der fastsætter Bidraget for 2 Aar ad Gangen. Der indføres tillige den nye Bestemmelse, at hvis det er Faderen, der egentlig sørger

for Barnet, kan der ogsaa tilkendes Moderen en Bidragspligt, ud fra den samme Betragtning, som gøres gældende andre Steder i dette Forslag, at en Moder og en Hustru ogsaa har Pligter med Hensyn til Forsørgelsen.

Det Bidrag, som er anslaaet her i Forslaget, er større end det Bidrag, der hidtil i de fleste Tilfælde er ydet, og der er yderligere den store Fordel, at med Undtagelse af de to første Aar, hvor Bidraget er højere, bevarer det samme Størrelse, saa længe Bidragspligten vedvarer. Det er, som Ministeren fremhævede i sin Forelæggelsestale, ganske urimeligt, at Bidraget skal blive mindre, efterhaanden som Barnet vokser, thi der udkræves jo ikke mindre til Barnet, jo ældre det bliver.

En god Bestemmelse indføres her, nemlig at de nuværende Trangsattester, der udstedes af Politimesteren, afløses af faste Indtægtsgrænser for den bidragsberettigede. Disse Trangsattesters Udstedelse har ofte givet Anledning til Meningsudveksling og megen Utilfredshed, men nu fastsættes der altsaa bestemte Regler, hvorefter Bidraget skal udbetales i Henhold til den bidragsberettigedes Indtægt.

I den nugældende Lov blev der i sin Tid indført den Bestemmelse, at en Kvinde, der fik mere end eet Barn udenfor Ægteskab, ikke kunde faa udbetalt Faderens Bidrag gennem det offentlige, hvis hun havde mere end eet Barn hjemme, derimod var der ikke noget i Vejen for, at det offentlige kunde udbetale Bidrag forskudsvis, naar hun satte sine Børn i Pleje. Man gjorde det af moralske Grunde, idet man hævdede, at det vilde ikke være godt, hvis en saadan Kvinde kunde faa udbetalt Bidrag til flere Børn, det kunde let blive til en indbringende Forretning for hende.

Denne Bestemmelse har imidlertid virket meget uheldigt og absolut ikke i den Retning, som de paagældende den Gang tænkte sig. Jeg tror, man kan sige, at den Kvinde, der har faaet to Børn udenfor Ægteskab, men som ønsker selv at opdrage disse Børn, ønsker virkelig at være en Moder for dem, det er ikke den daarligste Kvinde. Jeg ved da ogsaa enkelte Tilfælde, hvor en saadan Kvinde har fundet Vej til at omgaa denne Bestemmelse, idet Folk, som har syntes, at Bestemmelsen virkede uretfærdigt, har sagt: Kan De ikke faa et Værelse ved Siden af til en billig Penge, De er jo ikke pligtig at bo der hver Nat, og saa er der sikkert ikke noget i Vejen for, at De kan faa Pengene udbetalt — og saa er de blevet udbetalt.